

Bijlage brief bestuur VBNGB d.d. 1.2.2016 aan leden voormalige VNGS en ICNG.

HET VRIJE VERKEER VOOR PERSONEN BINNEN DE EU

.....VOOR VERDRAGSGERECHTIGDE GEPENSIONEERDEN EEN DURE DESILLUSIE

Op 1 januari 2006 trad de Zorgverzekeringswet in werking die onmiddellijk ernstige gevolgen had voor de vanuit Nederland geëmigreerde gepensioneerden met een particuliere ziektekostenverzekering.

- De lopende ziektekostenverzekeringen werden hen de facto ontnomen.
- Zij werden gedwongen zich aan te sluiten bij de publieke zorg van het woonland.
- Van iedere vorm van aanvullende verzekering werden zij uitgesloten.
- Het recht op toegang tot de leeftijdssolidariteit in de zorg, de hoeksteen van de ZVW, werd hen ontnomen.
- De gedurende hun arbeidzame jaren voor hun pensioenperiode opgebouwde verzekeringsreserves in het vereveningsfonds werden hen ontnomen en als verkapte staatssteun aan de verzekeringsmaatschappijen geschonken.
- Veel vervroegd gepensioneerden bleven zonder verzekering omdat men deze groep vergeten was. Het duurde een vol jaar alvorens deze omissie gecorrigeerd werd, maar nimmer werden excuses gemaakt laat staan compensatie aangeboden voor de onvoorziene gevolgen van onzorgvuldig overheidshandelen.

Met het doel deze maatregelen te bestrijden werden verschillende belangenorganisaties opgericht die hun krachten bundelden binnen de Stichting Belangenbehartiging Nederlandse Gepensioneerden in het Buitenland. Deze organisaties hebben na 10 jaar besloten te fuseren en zijn vanaf 1.1.2016 samengesmolten in de Vereniging Belangenbehartiging Nederlands Gepensioneerden in het Buitenland, afgekort VBNGB, met zetel in Nederland.

Sinds 2006 heeft genoemde stichting op verschillende fronten strijd gevoerd tot zelfs aan het EU Hof van Justitie en het EU Hof voor de Rechten van de Mens. De Nederlandse Centrale Raad van Beroep oordeelde na terugverwijzen door het EU Hof van Justitie, dat onze doelgroep weliswaar gediscrimineerd werd door de wijze waarop de ZVW was ingevoerd, maar dat onvoldoende bewijs van opzet van de zijde van de Nederlandse overheid was aangetoond. Dus waren de gevolgen voor ons slechts te wijten aan “bestuurlijke naïviteit” en konden ze zonder verdere gevolgen blijven.

Wel werden ook successen geboekt:

Allereerst werden de z.g. “**woonlandfactoren**” bij de rechter afgedwongen waardoor de door ons te betalen “verdragsbijdrage” ter compensatie van de kosten voor publieke zorg in onze woonlanden niet langer voor alle landen op het Nederlandse niveau mochten worden vastgesteld. Ze moesten worden gecorrigeerd op het niveau van de zorgkosten in onze respectievelijke woonlanden. Nog steeds iedere maand plukken wij de vruchten van deze overwinning.

Ook verkregen wij de z.g. “**pensioenlandzorg**” die ons recht gaf op (geplande) toegang tot het basispakket van de Nederlandse zorg op restitutiebasis en met volledig vrije keuze van zorgverlener als woonden wij in Nederland, zij het dat de reis- en verblijfskosten vrijwel altijd voor eigen rekening komen.

Onderzoek heeft aangetoond dat de categorie emigrerende gepensioneerden een doorsnede vormt van de Nederlandse bevolking qua sociale klasse en dat de reden van emigratie in hoofdzaak bestaat uit de realisatie van een droom elders van hun pensioen te genieten. Niettemin wordt deze groep door de overheid disproportioneel zwaar financieel aangesproken zonder dat de politiek daar de vereiste aandacht aan besteedt.

Allereerst werd velen van ons op slinkse wijze de **KOB (Koopkrachttegemoetkoming Oudere Belastingplichtigen)** ontnomen. Wij procedeerden daartegen en met volledig succes maar de Staat ging in beroep en dwong ons, uit overwegingen van tijd gezien onze leeftijd, een klacht in te dienen bij de EC in Brussel. Ook daar werd gewonnen maar de NL overheid reageerde niet. Na een 2e klacht in Brussel en dreiging met het EU Hof van Justitie werd ons met terugwerkende kracht en rente de KOB gerestitueerd over de gehele periode.

Stelselmatig zien wij maatregelen en wetten c.q. wijzigingen daarvan op ons afkomen die negatief uitpakken voor onze persoonlijke leefomstandigheden en een uitholling zijn van onze rechten. Dit dwingt ons deze beleidsvoornemens en ontwikkelingen op de voet te volgen om tijdig aan de alarmbel te kunnen trekken en ons in te spannen deze trend een halt toe te roepen. Wij laten hierbij een inventarisatie volgen van hetgeen op dit moment speelt:

Dubbel betalen. In verschillende landen van Europa wordt de publieke zorg betaald uit de algemene middelen. Dat betekent dat de inwoners van dat land via hun belastingbetaling deze zorg financieren; dus ook de verdragsgerechtigden als resident van hun woonland voor zover ze op de een of andere wijze belasting betalen aan hun woonland. Daarnaast ontvangen deze landen van het pensioenland ook nog een vergoeding van de kosten die wij veroorzaken via ons gebruik van de lokale publieke zorg. Dat geld is evenwel weer afkomstig uit de “verdragsbijdrage” die op ons wereldinkomen wordt ingehouden. In zulke gevallen betalen verdragsgerechtigden dus dubbel.

Deze ongewenste situatie wordt volledig onderkend door het Ministerie van Financiën, maar er worden geen pogingen ondernomen hierin verandering aan te brengen. Nederland als pensioenland wijst naar het woonland en vice versa. De zaak wordt afgedaan met een “weeffout” in de verordening.

Verdragsrecht nabestaanden. Bij echtparen waarvan een van de partners verdragsgerechtigde is en de andere meeverzekerd voor ziektekosten, verliest de overlevende partner soms alle recht op zorg op het moment dat de verdragsgerechtigde komt te overlijden. Een volstrekt onacceptabele situatie waardoor zich schrijnende situaties van onverzekerd zijn voordoen. Een oplossing is dringend nodig.

Kosten van pensioenlandzorg in Nederland. Met regelmaat wordt ons verteld dat het gebruik van de pensioenlandzorg in stijgende lijn is met derhalve toenemende kosten. Dat laatste klinkt als een dreiging als zouden wij daarvoor verantwoordelijk gemaakt kunnen worden. In de eerste jaren van de ZVW ontvingen de woonlanden van het pensioenland Nederland forfaitaire bedragen om de kosten van onze zorg te dekken maar langzamerhand is dit systeem volgens de verordening 883/2004 vervangen door betaling van werkelijk gemaakte kosten. De kosten van pensioenlandzorg dienen als substitutie van niet in het woonland gemaakte zorgkosten te worden gezien en dus is er geen reden de verdragsbijdrage te verhogen voor deze kosten.

Bronheffing versus woonlandheffing in de inkomstenbelasting. Nederland streeft bij de opstelling of vernieuwing van dubbelbelastingverdragen sinds 2011 naar bronlandheffing over pensioenen. In 2008 werd door de SVB echter nog een symposium gehouden waar de Staatssecretaris Sociale Zaken benadrukte dat pensioenemigranten zich (voor hun migratiebeslissing) moesten realiseren dat men na vertrek uit Nederland op grond van verdragen en OECD aanbevelingen juist financiële verplichtingen aan het woonland zou krijgen. Dit gezichtspunt is echter honderdtachtig graden gedraaid wat betreft de heffing van inkomstenbelasting. Dat bleek toen in 2012 Nederland een nieuw belastingverdrag met Duitsland sloot met als beginsel bronlandheffing in plaats van de voorheen (grotendeels) bestaande woonlandheffing over pensioenen.

De financiële consequenties voor de Nederlandse gepensioneerden die al in Duitsland woonden bleken voor velen desastreus. Bronheffing over pensioen afkomstig uit Nederland waarvan de opbouw fiscaal aldaar werd gefaciliteerd is verdedigbaar, maar wij vinden dat bestaande gevallen van een dergelijke verandering uitgezonderd moeten worden: tijdens de wedstrijd wijzigt men de spelregels niet!! Dat wél te doen getuigt van onbetrouwbaar bestuur. De respecterende werking is een adagium van onze rechtspraak, althans zou dat moeten zijn.

Onze aangetekende bezwaren vonden gehoor in de 1e Kamer en resulteerden in een zwakke overgangsregeling. Vreemder nog was dat gepensioneerden in andere landen wel ontzien werden in een levenslange overgangsregeling. Wij beschouwen dit per woonland wisselende beleid als willekeur. Via onze daarin gespecialiseerde advocaat heeft de stichting bij de EC daarover een klacht ingediend.

Wet langdurige zorg. Deze nieuwe wet heeft ook gevolgen voor de geëmigreerde gepensioneerde die terugkeert naar Nederland, tijdelijk of permanent. Er kan sprake zijn van wachttijden afhankelijk van uw antecedenten en ook de wijze van indicatiestelling roept vele vragen op. Wij zijn in gesprek met ZINL, ZK/Achmea en CIZ ten behoeve van duidelijke voorlichting.

Regeling kwalificerende buitenlandse belastingplicht. Vanaf 1.1.2015 kunt u niet meer kiezen voor behandeling als een binnenlands belastingplichtige. Voor diegenen die in Nederland belastingplichtig zijn zoals, bijvoorbeeld zij die uit het ABP overheidspensioen ontvangen, en nu ook veel in Duitsland wonende gepensioneerden, zullen de gevolgen daarvan ondervinden. Wordt minder dan 90% van uw wereldinkomen door Nederland belast, dan wordt bij de berekening van de Nederlandse inkomstenbelasting niet meer rekening gehouden met aftrekposten, heffingskortingen en heffingsvrij vermogen. U mag bijvoorbeeld de rente van de lening voor uw eigen woning niet meer aftrekken in uw aangifte en ook geen alimentatie.

Wij bereiden ons voor op actie op het moment dat de belastingaangifte 2015 zal worden ingediend en aftrekposten zullen worden geweigerd.

Reisverzekeringen. Reiskostenverzekeraars leggen vaak als voorwaarde op dat er een voorliggende wettelijke ziektekostenverzekering is. Daardoor kunnen zij tegen relatief gunstige premies reiskostenverzekeringen aanbieden omdat immers gemaakte en vergoede ziektekosten op de ziektekostenverzekeraar kunnen worden verhaald. Na heel lang aandringen werd door de verzekeraars toegegeven dat ons verdragsrecht op toegang tot publieke zorg **géén** equivalent is voor een wettelijke zorgverzekering, waardoor zo'n reiskostenverzekering slechts "gebakken lucht" is. Dat betekent dat verdragsgerechtigden slechts onverzekerd buiten de EU en verdragslanden kunnen reizen, indien zij geen aanvullende ziektekostenverzekering hebben.

De Zorgverzekeringswet voor inwoners van Nederland biedt wel dekking buiten de verdragslanden maar dat eindigt einde 2016. Vanaf 2017 zullen Nederlandse reiskostenverzekeraars waarschijnlijk nieuwe polissen met werelddekking gaan aanbieden, zij het tegen hogere premies omdat in de verzekering een ziektekostencomponent zal moeten worden opgenomen, aangezien deze kosten niet meer op de zorgverzekeraar kunnen worden verhaald. Wij ondernemen actie om ervoor te zorgen dat ook verdragsgerechtigden deze polissen kunnen afsluiten.

Vrijwillige ZVW. Vóór de ZVW van 2006 verbleven de geëmigreerde Nederlanders in de EU landen met veelal een Standaard Pakketpolis voor de particulier verzekerden en woonlandzorg, op basis van een E 121 verklaring, voor de ziekenfondsverzekerden. Zoals eerder genoemd, werden ons als gevolg van de invoering van de ZVW de particuliere zorgverzekeringen afgenomen. Wij verwijten de Nederlandse overheid dat met onze belangen, namelijk behoud van het recht op kwalitatief goede zorg tegen een betaalbare en voorzienbare premie, volstrekt onvoldoende rekening is gehouden.

Vanaf het begin heeft onze stichting ervoor gevochten alsnog op vrijwillige basis onder de ZVW te mogen vallen. Eigen onderzoek leerde dat er vanuit het Europees recht gezien geen enkel bezwaar was, en dat werd door VWS op een bijeenkomst in Spanje in eerste instantie erkend. Niettemin wilde de minister in 2012 die stap niet zetten.

Wij willen echter opnieuw de strijd aanbinden ter verkrijging van de keuze tot vrijwillige deelname aan de ZVW. We zien daar reden toe nu de overheid ons financieel (zoals via bronheffing op pensioenen) steeds sterker wil binden aan Nederland. In het verlengde

daarvan ligt ons streven naar de mogelijkheid tot het aangaan van een aanvullende ziektekostenverzekering.

De buitenlandadministratie van Verdragsgerechtigden. Bij inwerkingtreding van de ZVW werden zowel de SVB als CVZ geacht verplichtingen aan ons te hebben. De administratieve droefenis uit die periode zal velen nog op het netvlies staan; het duurde een paar jaren voordat alles genormaliseerd was.

Op dat moment werd besloten dat CVZ (thans: het Zorginstituut Nederland) die verantwoordelijkheid zou overnemen. Nu na jaren de buitenlandadministratie van het Zorginstituut vrij goed functioneert gaat medio 2016 het CAK (Centraal Administratie Kantoor) die verantwoordelijkheid overnemen. Ongetwijfeld zal ook hier weer door ons de vinger aan de pols gehouden moeten worden om administratieve ontsporingen te voorkomen.

Digitale documentenuitwisseling De EC experimenteert met een nieuw systeem van digitale documentenuitwisseling tussen staten op het gebied van sociale zekerheid: EESSI. Wij eisen dat dit een voor belanghebbenden transparant systeem wordt met individueel inzage- en correctierecht en voldoende privacybescherming.

Nationale perikelen Ook op nationaal gebied worden de verdragsgerechtigden geconfronteerd met o.i. onrechtmatige (soms indirecte) gevolgen van de EU verordening 1408/71 e.v. die bestreden worden. De weigering de verdragsbijdrage voor de IB aftrekbaar te maken.

Momenteel begeleidt en ondersteunt onze vereniging een proefproces tegen de Franse belastingdienst die weigert, ondanks een uitspraak van de Rechtbank in Bordeaux daartoe, de restitutie over de periode 2012/2015 van sommige sociale heffingen over vermogensinkomsten. De inzet is deze wel terug te laten betalen alsmede van de sociale heffingen over vermogensinkomsten in de toekomst.

Waarschijnlijk geeft u zich geen rekenschap van hetgeen de laatste 10 jaar is ondernomen om onze rechten te beschermen. Het begon met de negatieve gevolgen van de Zorgverzekeringswet van 1.1.2006 maar recente maatregelen van de overheid vereisen alleen nog maar een verhoogde inspanning van onze vereniging. Dat kan alleen maar met de kwantitatieve en financiële steun van de belanghebbenden zelf: de verdragsgerechtigden. Vandaar deze oproep.

Het bestuur VBNGB

www.vbngb.eu